

И като напрегналь ухo, чуль че горе — къмъ кладенеца — брѣмчи бабазунекъ. По брѣмченето го позналь, вмигъ се превърналь на орелъ и като стрела полетѣль нагоре. Тѣкмо излѣзълъ бабазунекътъ отъ сухия кладенецъ, кацналь на коритото и още не си билъ отдѣхналь, когато врѣхлетѣль орелътъ върху му да го клѣвне. Съ писѣкъ бабазунекътъ скокналь и се преобърналь на една шепа просо, което се прѣснало въ коловозитѣ на пѣтя. Тогава Бѣлата брада отъ орелъ станаль на квачка съ единайсѣтъ пилета и изкълваль просото. Само едно зърнце останало не клѣвнато, защото се тѣркунало подъ едно бѣло камъче и пилетата не го видѣли. Като се прибраль долниятъ ковачъ, просеното зърнце подъ камъчето станало на човѣкъ. Човѣкътъ, който не билъ другъ, ами сирачето, отива право при царя и го попиталь:

— Искашъ ли да ти направя, царю честити, едно звѣнче, което, щомъ зазвѣни, жѣлтици да капятъ отъ гърлото му?

— Туй то, отвѣрналь царя, ами азъ това чакамъ.

Запретналь се нашиятъ юнакъ и направиль за царя една камбанка, която ронѣла жѣлтици, за старитѣ хора — по единъ звѣнецъ, който ронѣль левове, а за децата по едно звѣнче, което ронѣло петачета.

Нашиятъ народъ станаль най-богатия на свѣта.

Кжде сж сега тия хубави звѣнци и звѣнчета — и азъ не знамъ.

А. Каралийчевъ

